

Bạn Trai Tỉnh Lại Liên Quên Mất Tôi

Contents

Bạn Trai Tỉnh Lại Liên Quên Mất Tôi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	28

Bạn Trai Tỉnh Lại Liên Quên Mất Tôi

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại – tình hữu độc chung – đô thị tình duyên – hồ công – đoản văn – ngọtTình trạng bản gốc: 12 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-trai-tinh-lai-lien-quen-mat-toi>

1. Chương 1

Mặt trời lên cao khiến ký túc xá của Thương Khanh đổ xuống một tầng bóng râm, bên ngoài ánh sáng tràn ngập mà trong phòng lại đầy hơi ẩm ướt. Cậu chây lười đến độ thà làm ỏ ở trên giường chơi game cũng không chịu lết xác đi phơi mền cùng Kỷ Bình Thường. Kỷ Bình Thường bực bội cào cào cầu người trên giường, nhưng người thì không có mà lại có một cái mền màu xanh da trời. Ôm hai cái mền to đùng khiến lưng Kỷ Bình Thường còng xuống.

Chỉ mặc có mỗi cái sịp nhưng Thương Khanh cũng chẳng biết ngại là chi, cúi người xuống, híp mắt cười nhìn bạn cùng phòng: “Tui yêu ông muốn chết.”

Giọng hầm hừ khó chịu vang ra từ trong đồng mền: “Cút.”

Thương Khanh thấy Kỷ Bình Thường đi khuất mới lười biếng xoay người nằm xuống giường, tay cầm điện thoại tiếp tục nhắn tin.

Anh khuyên mày nên từ bỏ đi. Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ.

Trong chốc lát, bên kia liền nhắn lại.

Tui hổng cần biết, anh cứ giúp tui hẹn anh ra là được. Mai là tròn một trăm ngày tui với anh quen nhau, lần này tui nhất định sẽ khiến anh mê tui điều đó cho coi.

Thương Khanh cười nhạo.

Tỉnh đi, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa.

Thương Tiểu quảng lại một đồng ideo ngập màn hình.

Thương Tiểu là em gái cậu, nhỏ hơn cậu một tuổi, năm nay cũng nối gót vào đại học cùng một thành phố với cậu. Ngày khai giảng của nhỏ, cậu kéo Kỷ Bình Thường đi giúp con bé chuyển hành lý, ai ngờ con nhóc lại yêu Kỷ Bình Thường ngay cái nhìn đầu tiên mới đau chó. Nhưng ngặt nỗi con nhỏ thả thính quá trời mà thằng nọ lại không chịu đớp, Kỷ Bình Thường lại không thêm nể mặt mà từ chối không chút nương tay.

Sau khi Kỷ Bình Thường đi phơi mền về, Thương Khanh vẫn còn nằm ườn trên giường. Kỷ Bình Thường khẽ nhủ mày, nhưng cũng chỉ nghiêng người chỉnh lý lại đồng tư liệu để chuẩn bị tới thư viện.

Thương Khanh nằm sấp người lại, cúi đầu nhìn xuống: “Ê, em tui hẹn ông mai đi chơi kìa.”

Kỷ Bình Thường cũng không thêm ngắc đầu, trả lời: “Không đi.”

Biết mà.

Nếu là thường ngày sau khi hoàn thành nhiệm vụ xong thì Thương Khanh sẽ phui tay bỏ mặc. Ấy vậy mà hôm nay không biết bị cái khí gì ám mà cậu lại tra hỏi: “Này! Em tui cũng đâu có xấu lắm đâu, sao ông không thêm để ý đến nó?”

Đôi tay đang sắp xếp sách vở chợt dừng, Kỷ Bình Thường quay đầu lại, híp mắt nhìn cậu. Nếu như Thương Khanh có tính cảnh giác cao cao một xiú thì lúc này có thể nhận ra được có điều gì đó không ổn đang xảy ra.

Nhưng mà cậu lại không có. Vẫn như trước, mắt sáng như sao nhìn Kỷ Bình Thường, mong đợi cùng hiểu kì nghe Kỷ Bình Thường có thể nói ra cái gì đó hay ho.

Kỷ Bình Thường nhíu mày, khó có khi nhắc lại một lần nữa: “Cậu thật sự muốn biết?”

“Còn phải hỏi.” Thương Khanh bĩu môi: “Nó là em tui, ông là bạn tui, rõ ràng chúng ta có thể thân càng thêm thân mà sao ông lại từ chối. Ông phải cho tui một lời giải thích hợp lý mới được.”

“Được rồi.” Kỷ Bình Thường ngồi lên bàn hơi ngửa người ra sau, giọng điệu bất đắc dĩ giống như là Thương Khanh ép hắn nói. Bởi những lời hắn sắp nói ra sau đây đều là thân bất do kỷ.

Thấy thái độ bất thường của tên kia, không hiểu sao Thương Khanh lại thấy hồi hộp. Cái lưng mềm như sợi bún chọt thẳng như tấm gỗ. Nhìn Kỷ Bình Thường chậm rãi há mồm, sắp phun ra đáp án mà cậu hằng mong chờ.

Cậu nghe thấy Kỷ Bình Thường nói.

“Em gái cậu cái gì cũng tốt, chỉ là giới tính không đúng thôi.”

“Nếu nhỏ là nam thì có lẽ tôi sẽ đồng ý.”

Nếu nhỏ là nam.

Ký ức của Thương Khanh quay ngược lại 24 tiếng trước. Cậu đã suy nghĩ về câu nói này rất nhiều lần nhưng vẫn cảm thấy nó không đúng ở chỗ nào đó. Nhưng mà so với cảnh tượng cậu đang bắt gặp ngay bây giờ thì nó không đáng để nhắc tới nữa.

Thương Khanh vừa giả bộ ngủ trên giường vừa lặng lẽ mở một con mắt. Người đàn ông trước mặt đưa lưng về phía cậu, đang khom người mặc quần jean. Cái mông hoàn mỹ bị quần sịp trắng phơi phơi bao lại. Tuy lớp da thịt ẩn ẩn hiện hiện dưới động tác kia, nhưng vẫn không thể che đi dấu hôn đỏ sậm ngay thắt lưng người nọ.

Mơ... là mơ đúng không. Sau khi cảm nhận mình trần như nhộng không một mảnh vải che thân, Thương Khanh tự mình an ủi nhủ thầm. Nhất định là vì Kỷ Bình Thường đột nhiên come out với cậu nên mới khiến cậu mơ thấy giấc mộng này. Trong hiện thực, cậu vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí đối với tính hướng của mình, chỉ sợ nhờ đâu nó lộ thì chết toi. Đừng nói là nhìn thân thể trần truồng đang mặc quần áo của đàn ông, ngay cả khi có lớp áo bảo kê thì cậu cũng không dám kê vai sát cánh nữa là.

Cũng chỉ có trong mơ cậu mới dám làm càn một chút.

Chỉ tiếc rằng giấc mơ này còn chưa đủ gần mức 18+.

“Dậy rồi sao?”

Đột nhiên nghe thấy tiếng nói khiến Thương Khanh sợ hết hồn. Cậu cẩn thận mở toan con mắt còn lại, xác định người đàn ông kia vẫn như thế, không hề quay lưng lại nhìn cậu. Đương nhiên, những thứ trong mơ thì làm sao có thể giải thích bằng lẽ thường. Cậu không biết vì sao người đàn ông đó lại biết được những mơ mà, bình thường thôi. Tiện thể cậu cũng có thể thưởng thức lộ liễu một chút.

“Lát nữa tôi còn phải đi làm.”

Người đàn ông mặc một chiếc áo khá rộng, che đi tất cả những dấu vết kiêu diễm trên người. Thương Khanh còn chưa kịp tiếc nuối, liền thấy người đó sau khi mặc quần áo tử tế quay người lại.

“Cậu nhớ tưới nước cho hoa trên ban công, trong bếp có đồ ăn mà lần trước Thương Tiểu mang tới...” Nụ cười trên mặt người đàn ông chậm rãi biến mất theo biểu tình biến hóa của Thương Khanh, giọng nói kia cũng dần dần tiêu biến.

“Cậu dậy rồi.”

Khuôn mặt Kỷ Bình Thường phiên bản thành thực đang nhìn hẩn, lặp lại một lần nữa. Giọng điệu không còn ý cười nữa mà pha lẫn sự bất đắc dĩ cùng uể oải ở bên trong.

2. Chương 2

Sau khi xác định tình cảnh cậu thấy trước đó hoàn toàn không phải là mơ.

Thương Khanh chạy trốn.

Chính xác là cậu chạy té khói. Nếu không phải nhờ Kỷ Bình Thường đưa cho cậu quần áo, thì có lẽ hôm nay cậu sẽ lên trang nhất trên các tờ báo vì gây ô nhiễm mắt của mọi người.

Đúng, Kỷ Bình Thường. Gương mặt không phải hàng fake, mà là hàng chính hãng bản thành thực. Thuộc về Kỷ Bình Thường ở cái tuổi 34. Mà cậu cũng không phải đang nằm mơ, mà là đang ở hiện thực so với mơ càng thêm hoang đường.

Cậu mất trí nhớ.

Cái chứng minh thư ở trong túi đã nói cho cậu biết. Thương Khanh lúc 34 tuổi đã quên mất tất cả mọi chuyện sau cái tuổi 19.

Chuông điện thoại di động reo lên đánh tỉnh Thương Khanh đang đứng ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Có chiếc taxi dừng trước mặt cậu nhấn còi nhưng cậu lại vung tay không để ý tới. Điện thoại reo khiến Thương

Tiểu đang lúc hoang mang choàng tỉnh, cũng khiến cậu thở phào nhẹ nhõm.

“Anh đang ở đâu đó?”

May là giọng của Thương Tiểu dù có qua năm tháng mài dũa cũng không khác là mấy, biểu tình trên mặt Thương Khanh cũng dịu đi không ít. Cậu ngó nghiêng chung quanh, cuối cùng tìm thấy một kiến trúc khá đặc thù, cây ngay không sợ chết đứng đáp lời: “Không biết.”

“... Ồ, vậy giờ anh đón taxi đến khu chung cư gần đó, tui ở cổng nam đợi anh.”

“Ồ.” Thương Khanh đi tới ven đường vẫy tay đón xe: “Tao không có tiền.”

Nếu là em gái nhà người ta có một ông anh trai đột nhiên mất trí nhớ thì lúc này ắt hẳn sẽ chủ động trả tiền. Nhưng Thương Khanh phát hiện, đứa em gái nhà cậu lại không theo lẽ thường.

Thương Tiểu: “Có Alipay •.”

• *Ví thanh toán điện tử của Trung Quốc*

Sau khi hỏi tài xế biết khu chung cư gần đây không xa, Thương Khanh cúp điện thoại im lặng ngồi tại chỗ bắt đầu tìm hiểu điện thoại. Kiểu dáng xa lạ như cách dùng vẫn như cũ. Trên màn hình có mấy app hiện hữu, đương nhiên Alipay cũng có ở trong số đó. Ôm tâm tình mong chờ muốn xem thử mình gửi bao nhiêu tiền vào ngân hàng, giống như là mới nhận được của rơi, Thương Khanh thật cẩn thận nhấn vào.

Sau đó bị con số 307. 79 • chói mù mắt.

• *Tầm 360,000 tiền Việt*

Thương Khanh tự an ủi mình, dù sao thì người bình thường có ai mà chuyển hết tiền vào di động đâu.

Thoát Alipay, một app ghi nhớ bị đặt giữa trung tâm màn hình khiến Thương Khanh có chút ngạc nhiên.

Cậu là một người không thích có kế hoạch trước, công năng ghi nhớ trong điện thoại hầu như luôn bị cậu quên đi, hận không thể nhét nó vào cái góc khuất, không thấy ánh sáng. Giờ nó lại hiện chính mình ngay trước mắt cậu, giống như là đang thả thính cho cậu đấy.

Thương Khanh cũng thỏa mãn nó.

08-06-2030.

Sinh nhật vợ yêu.

Mùng 8 tháng 6 hình như là hôm qua đi. Vậy... vợ cậu là ai?

Vừa mới mở mắt ra liền nhìn thấy bóng lưng kia, thắt lưng có dấu hôn đột nhiên xuất hiện trong đầu cậu. Cùng lúc cũng nhắc cho cậu nhớ, đó là Kỷ Bình Thường.

...

Từ nhỏ cho đến lớn cậu đều chỉ dùng có một pass, thói quen này quả nhiên không hề thay đổi.

Sau khi thuận lợi trả tiền xuống xe, vừa ngẩng đầu lên liền thấy một phụ nữ đứng ở trước cổng khu chung cư. Thương Tiểu vẫn oai phong lẫm liệt như trước nhưng giờ này lại khoác thêm một bộ trang phục công sở, chân váy nhạt màu dài đến đầu gối. Nhóc con đã từng kể về giày cao gót chính là thiên địch của phụ nữ nhưng vào lúc này lại đạp một đôi gót cao ngút ngàn màu trắng, bước đi oai hùng không hề giống với dáng vẻ lóc khóc ỉ ỏi qua điện thoại khi lần đầu tiên nhỏ đi giày cao gót bị trẹo chân.

“Em gái anh đẹp quá trời quá đất nên anh không nhận ra đúng không?”

Thương Tiểu đến gần cậu. Dù nhỏ có đi giày cao gót nhưng cũng vẫn như trước lùn hơn cậu nửa cái đầu. Nhưng khi nhìn thấy cái đầu tóc sạch sẽ gọn gàng của nhỏ, rốt cuộc Thương Khanh vẫn không như trước vò đầu nhỏ nữa.

Thậm chí khi bị Thương Tiểu kéo tay, cậu lại cảm thấy mất tự nhiên.

“Sau khi tui nhận được điện thoại của anh Kỷ liền xin phép công ty về nhà có việc.” Dường như không nhận thấy được sự do dự của cậu, Thương Tiểu tự nhiên nói: “Tui cũng không muốn lết xác đến nhà hai người để nói chuyện thâm tình nữa, mệt chết đi được.”

Giọng điệu quen thuộc khiến dáng vẻ tinh anh của nhỏ vỡ nát ngay tức khắc, Thương Khanh tiếp lời: “Thế để anh công mày?”

Thương Tiểu lại không giống như trước nghe thấy thế liền nhảy lên lưng cậu, mà liếc mắt nhìn hắn, cười lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Thôi khỏi, chồng tui là bình dân di động đó.”

Chồng?

Thương Khanh kinh ngạc: “Mày kết hôn rồi?”

“Phí lời.” Từ nhỏ đã không biết lớn biết nhỏ, Thương Tiểu lườm một cái: “Con tui đã bốn tuổi rồi đó, tối

nay cho anh gặp. Hừ, nhãi con cả ngày cứ muốn ăn đòn.”

Mười năm năm cũng đủ để khiến cho mọi chuyện thay đổi chóng mặt. Đắm mình trong quả bom ngàn cân, Thương Khanh đã không còn thời gian để nghĩ đến chuyện không đúng nào đó nữa.

3. Chương 3

Thương Tiểu cùng chồng nhỏ yêu kiều tình yêu văn phòng, từ tối chuyển thành sáng. Vừa vào nhà liền có thể nhìn thấy tấm ảnh gia đình ba người được treo ở trong phòng khách. Thương Tiểu dựa sát vào ngực chồng mình, tay thì ôm một bé gái trống hàng tiền đạo, cả ba đều cười vô cùng hạnh phúc.

“Tui sống với chồng rất hạnh phúc, điều khiến tui lo lắng duy nhất đó chính là anh.” Thương Tiểu rót chén nước đưa cho cậu rồi đi vào bếp lấy một bịch bánh mì: “Ăn tạm đi. Anh Kỷ nói hồi sáng anh không ăn đã chạy mất tiêu.”

Lại là anh Kỷ, trước đó thì Thương Khanh không có để ý nhưng giờ vừa uống nước vừa nghĩ đến, đột nhiên sắc nước!

“Mày... Khụ khụ. Kỷ... khục, cậu ta...”

“Anh và anh Kỷ... À là Kỷ Bình Thường, đang sống chung nha.” Thương Tiểu xé bao lấy ra một miếng có bơ nhiều nhất, giọng điệu quen thuộc đáp lời, dường như không thấy tình cảnh của cậu.

Vắt vả lăm mới miễn cưỡng trấn định lại, dù có đói bụng nhưng Thương Khanh vẫn không có hứng ăn.

“Tao...” Vẫn luôn giấu kỹ tính hướng, không ngờ lại có một ngày bị cô em gái vạch trần. Phản ứng đầu tiên của Thương Khanh chính là giải thích, nhưng mà lại ghen lời. Do dự nửa ngày mới thừa nhận: “Sao mày biết?”

“Hai người bắt đầu thế nào, sao tui lại không biết. Cái ngày anh tốt nghiệp anh nói muốn dẫn chị dâu đến cho tui thấy là tui đã thấy kỳ kỳ rồi. Ngày đó tui vừa mới thay đồ xong, anh liền dẫn anh Kỷ tới.” Nghĩ tới đây Thương Tiểu bĩu môi bất mãn mà ‘hứ’ một tiếng: “Nhưng tui lại không ngờ hai anh lại có thể ở cùng với nhau — anh tui lại hốt được nam thần mà tui theo đuổi mấy năm nay — May mà anh là anh tui chứ không thì tui đã tạt cho anh mấy thùng nước rửa chân rồi, cái đồ hồ ly tinh này.”

“Lúc đó tui cũng đâu khổ lắm chứ bộ, lôi quần áo anh Kỷ khóc lóc ỉ ôi một hồi nhưng anh cũng không đẩy ra. Lần đầu tiên anh đụng vào người tui nguyên nhân không phải là vì anh thấy yêu tui mà lại là vì yêu anh.” Thương Tiểu hừ lạnh một tiếng: “Tui đúng là sống hồng bằng cờ hó mà.”

Thương Khanh ngẫm lại tình cảnh đó, chợt muốn cười.

“Nhưng mà sao tao lại ở chung với Kỷ Bình Thường chứ?”

“Cút, đừng hỏi tui nữa!” Thương Tiểu cướp lấy bịch bánh mì trên tay cậu: “Hai người tình đầu ý hợp, cả ngày ngọt ngào, còn chưa tốt nghiệp cũng đã ở chung. Lúc tui gọi điện tới hỏi thăm thì khoe này khoe nọ, vất vả tui mới tìm bạn trai được thì xem nữa bị anh phá hư.”

“Tao?” Thương Khanh nghi hoặc: “Tao làm gì mà hư?”

“Sao tui biết. Nếu không nhờ anh Kỷ thì không biết đến bao giờ tui mới kết hôn được nữa đây.”

“Kỷ Bình Thường?” Thương Khanh không biết nên diễn tả cảm giác hiện tại của mình như thế nào. Trong ký ức của cậu, ấn tượng đối với Kỷ Bình Thường cũng chỉ dừng lại ở mối quan hệ là bạn cùng phòng. Nhưng không ngờ lại có một ngày hắn lại nghe thấy từ miệng một người khác nói quan hệ của cả hai lại chính là người yêu.

“Sao lại có thể như thế nhỉ?”

“Giờ anh đã 34 rồi.” Thương Tiểu nói: “Anh thấy có cảm năng không?”

Thương Khanh bật cười, lại đột nhiên thấy nhói nhói trong tim, lập tức nhớ đến một chuyện đã luôn bị bỏ quên.

“Mà sao tao lại bị mất trí nhớ, với lại sao mấy người cũng không thấy ngạc nhiên?”

Thương Tiểu hơi chớp mắt, tốc độ rất nhanh, thậm chí khiến Thương Khanh cảm thấy dường như cậu đã nhìn nhầm.

“Năm năm trước, đó là lần đầu tiên anh mất trí nhớ.” Giọng Thương Tiểu khá nhỏ, tốc độ lại nhanh, giống như đang muốn lướt nhanh qua quá khứ: “Lúc đó khá là bất ngờ, lúc anh đi công tác nước ngoài thì bị tông xe, đụng phải đầu nên quên đi một số chuyện.”

Thương Khanh kinh ngạc: “Lần thứ nhất mất trí nhớ?”

“Sau đó một năm, nửa năm...” Thương Tiểu quay mặt đi, không muốn Thương Khanh nhìn thấy biểu tình trên mặt cô: “Lần gần nhất anh mất trí nhớ chính là ba tháng trước, cũng là khoảng cách ngắn nhất.”

“Bác sĩ nói cũng không còn cách nào. Trừ việc anh mất đi ký ức ra thì anh cũng không còn vấn đề nào khác. Tuy cũng từng có những chuyện tương tự xảy ra nhưng chưa từng có phương pháp nào có thể chữa trị một

cách hiệu quả.” Thương Tiểu quay đầu, ít nhất thì đã không còn nhìn thấy được tâm tình gì nữa từ trên khuôn mặt cô: “Thật ra đối với chúng ta thì không sao, nhưng đối với anh Kỷ thì không như thế vì anh đã quên đi những ký ức sau năm 19 tuổi... Thôi được rồi, giờ có nói với anh cũng vô dụng.”

Thương Tiểu đứng lên: “Lúc trước tui có quay lại mấy thứ về anh, anh có muốn xem không?”

4. Chương 4

Khi xem đến mấy file trong máy tính của Thương Tiểu, Thương Khanh mới biết được cái khái niệm ‘mấy’ là gì.

“Máy tính anh cũng có.” Thương Tiểu mở một file gần đây nhất, nói: “Mỗi khi tui lưu đều gửi một phần cho anh.”

File gần đây nhất chính là vào hai tháng trước, thời tiết còn chưa quá nóng như hiện tại, Thương Khanh nhìn thấy mình mặc một chiếc jacket, vừa đi vừa quay đầu lại bất đắc dĩ nhìn Thương Tiểu: “Mày có thể đừng quơ qua quơ lại cái đó không? Người ta nhìn quá trời kia.”

Giọng nói của mình từ trong video phát ra khá lạ, nghe vừa quen vừa lạ.

“Thấy không.” Đương nhiên không nhìn thấy mặt Thương Tiểu trong video, chỉ có thể nghe thấy giọng điệu dừng dừng như không của nhỏ: “Hôm qua anh làm cái gì với anh Kỷ vậy?”

“Tao với cậu ta có thể làm được gì?” Thương Khanh đưa lưng về phía ống kính, miệng đáp lời: “Không nói chuyện thì cũng xem đá banh chứ còn làm gì nữa?”

“Có ngủ với nhau không?”

Thương Khanh trượt chân xém nữa làm ngã sắp mặt. Cậu quay đầu lại, không biết là then quá hóa giận hay là tức anh ách nhìn nhỏ: “Thương Tiểu, mày có còn là con gái nữa hay không hả?”

“Con gái thì sao, đã thành phụ nữ rồi thì không có quyền được hỏi sinh hoạt trên giường của anh mình được à?” Thương Tiểu tỏ vẻ cây ngay không sợ chết đứng: “Anh không phải đàn ông sao? Mấy chuyện này đàn ông đều lấy ra khoe, còn anh thì cứ giấu giấu diếm diếm là sao?”

“Tao với Kỷ Bình Thường chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Thương Khanh dừng một giây: “Cứ biết vậy đi. Tao biết hiện giờ tao có lỗi với cậu ta, tao sẽ thử giao du với cậu ta mà không làm cản trở cuộc sống trước đây.”

Video tới đây kết thúc, giống như là do Thương Tiểu tức giận nên tắt máy.

“Mấy cái còn lại anh tự mình xem đi, hay là để xem sau cũng được.” Đương nhiên Thương Tiểu sẽ không giải thích đoạn video này: “Có quá nhiều chuyện xảy ra trong mấy năm qua nên tui không thể nói hết được, tui còn phải chạy về công ty nữa, anh cứ ngồi đây suy nghĩ chút đi.”

Thương Khanh gật đầu, quả thật hiện giờ cậu cần thời gian để suy nghĩ cho thấu đáo. Những video còn lại cậu không định xem tiếp, dù sao nhân vật ở bên trong dù có là cậu nhưng ký ức trống rỗng khiến cậu không có cảm giác an toàn. Chẳng qua hai tháng trước thái độ của hắn từ ‘thử một chút xem sao’, hai tháng sau điện thoại lại lưu thành vợ.

Thương Khanh lắc đầu một cái, ôm tâm tình khám phá bản đồ kho báu mở album trong điện thoại.

Đầu tiên chính là tấm ảnh mặt cậu và Kỷ Bình Thường bị dính kem. Tuy vẻ mặt bị che khuất bởi lớp kem tươi nhưng lại không che giấu được ánh mắt. Trong tấm ảnh này hiện rõ lông mi Kỷ Bình Thường rất dài, thậm chí cũng bị dính kem, không thể không dùng mu bàn tay lau đi.

Cậu rất quen thuộc với dáng vẻ hết cách của Kỷ Bình Thường.

Cậu lười phơi mền, lười chép bài, lười đi thư viện. Mỗi khi bệnh lười trời dậy thì y luôn tỏ ra biểu tình hết cách giúp cậu phơi mền, giúp cậu mua cơm, giúp cậu chép bài, tự mình đi thư viện.

Sau đó trên đường đi thư viện, chột lương tâm Thương Khanh phát hiện cậu đã theo đuổi cậu bạn cùng phòng.

Những ký ức này tựa như ngày hôm qua hiện lên cực kỳ rõ ràng, nhưng lại là chuyện cũ trong miệng người khác.

Mà cậu lại không hề có ký ức ngày hôm qua của người khác trong trí nhớ mình.

Từng bức ảnh lướt qua, những khoảnh khắc chụp chung của cậu cùng Kỷ Bình Thường càng ngày càng nhiều còn xen lẫn cả những tấm Kỷ Bình Thường đang ngủ cùng bóng lưng mờ ảo. Số lượng nhiều đến mức khiến cậu hoài nghi mình có phải là... tên biến thái cuồng theo dõi người ta hay không nữa.

Khuôn mặt của Kỷ Bình Thường so với năm 19 tuổi mà cậu biết cũng không khác là bao.

Điều này dần dần khiến cậu dung hợp Kỷ Bình Thường ở tuổi 19 cùng Kỷ Bình Thường 34 tuổi làm một, trở thành Kỷ Bình Thường mà cậu từng biết.

5. Chương 5

Đến giờ cơm tối, khi nhìn thấy Kỷ Bình Thường, Thương Khanh có chút bất ngờ, nhưng nghĩ một lúc liền cảm thấy bình thường. Cậu cẩn thận nhìn biểu tình Kỷ Bình Thường, đến khi chạm phải tầm mắt y thì không hiểu sao lại thấy lúng túng, vội dời mắt đi chỗ khác. Lúc nhìn lại thì y đã thu hồi tầm mắt, vô cùng tự nhiên nói chuyện với chồng Thương Tiểu. Không thấy Kỷ Bình Thường nhìn mình thì cậu lại cảm thấy trống vắng y như bị bệnh vậy. Kỷ Bình Thường là người yêu của cậu, tuy cậu quên nhưng y lại nhớ. Cái cảm giác mà y mang cho cậu như là không thêm để ý đến chuyện đó. Không để ý đến chuyện cậu bị mất trí nhớ, không lo lắng cậu có còn yêu hắn hay không, không hề quan tâm đến cậu. Toàn bộ hành trình đều vô cùng lạnh nhạt chứ đừng nói là người yêu với nhau, coi như là bạn cùng phòng thì cũng nên chào hỏi nhau dăm ba câu chứ.

Gặp mặt không nói lời nào, mắt đối mắt nhau chỉ giao lưu cho có chứng minh cả hai không phải là người xa lạ mà thôi.

Hoàn toàn khác so với tưởng tượng của cậu.

“Salad sắp bị anh quấy nát rồi kìa.” Thương Tiểu đẩy Thương Khanh một cái. Sau khi cậu chiên cháy khét món trứng gà sốt cà chua liền bị nhỏ đuối ra ngoài: “Anh ra phòng khách xem ti vi đi.”

Nhưng lạ là, TV thì không mở, hai người kia ngồi đó không biết nói gì mà hăng say quá thể. Giờ mà cậu chạy tới mở TV chỉ sợ sẽ trở thành tiêu điểm của cả hai. Do dự một lát cậu cúi đầu đi đến chỗ cô bé đang ngồi vẽ gì đó, ngồi xổm xuống nhìn bức tranh. Nhìn một hồi, chỉ có thể nói, trong tương lai con gái của Thương Tiểu đi theo trường phái trừu tượng. Thấy cháu gái quá trầm mê với nghệ thuật trừu tượng, Thương Khanh cũng không đủ dũng khí chủ động đi bắt chuyện với con bé.

“Anh vợ!”

Thương Khanh sững sốt, nửa ngày sau mới hiểu là chồng Thương Tiểu kêu mình, là em rể của cậu.

“Đến đây ngồi đi, sao anh khách khí vậy chứ?” Chồng Thương Tiểu ăn nói khá tự nhiên, tuy trước đó Thương Tiểu đã nói rõ với chồng nhưng anh biết trong mắt Thương Khanh anh chắc chắn là một người xa lạ. Điều này cũng thể hiện tình thương mến thương của đôi vợ chồng này thấm thiết đến cỡ nào.

Có câu này, Thương Khanh bước xuống bậc thang, theo thói quen ngồi cạnh Kỷ Bình Thường. Dù sao thì tâm trí nói cho cậu biết, chồng Thương Tiểu chính là một người xa lạ. Kỷ Bình Thường liếc mắt nhìn cậu, không nói gì. Thương Khanh nhìn lướt qua y rồi hỏi chồng Thương Tiểu: “Sao cậu lại cưới em gái tôi?”

“Yêu rồi kết hôn thôi.”

“Nhanh thế, cậu theo đuổi nó bao lâu?”

“Cậu...”

Vừa mới mở lời liền cảm nhận có cùi chỏ chọt chọt bụng mình. Kỷ Bình Thường không nhìn được nhìn cậu: “Hỏi xong chưa? Người ta yêu đương thì liên quan gì đến cậu!”

“Không sao đâu, Bình Thường.” Chồng Thương Tiểu khuyên giải: “Anh ấy chỉ là quan tâm đến Tiểu Tiểu thôi mà.”

Thương Khanh cau mày: “Cậu gọi cậu ta là gì?”

“Bình Thường là bạn học chung nghiên cứu sinh với em, cũng là bạn cùng phòng.” Chồng Thương Tiểu cười nói, dường như không nhận thấy bầu không khí có cái gì đó không ổn. Thương Khanh cảm thấy nếu cậu có thể thì cậu sẽ xé miếng dán EQ đã trao rồi quăng xuống đất dẫm lên nó mấy lần cho hả hê.

“Lúc còn ở trường cậu ấy rất được hoan nghênh, còn có cả mấy cậu đàn em lớp dưới tỏ tình nữa đó.”

Kỷ Bình Thường xì một tiếng: “Cậu không nói gì thì cũng chẳng ai bảo cậu câm đâu.”

Nhưng Thương Khanh lại đối diện với hắn: “Mấy cậu đàn em?”

Kỷ Bình Thường: “Làm gì có cậu đàn em nào, đừng nghe cậu ta nói bậy.”

Thương Khanh lại không tin, lúc Kỷ Bình Thường thi nghiên cứu sinh thì hai người bọn họ đã sớm ở chung, điều này cũng chứng minh khi hai người đang bên nhau thì có mấy tên nhóc con không có mắt quẩn lấy hắn.

“Sau đó thì sao, sau khi cậu đàn em kia tỏ tình thì cậu trả lời thế nào? Cậu và đàn em kia có còn liên lạc gì với nhau không hả?”

“Không có, không có, không hề có.” Kỷ Bình Thường vất vả lắm mới thoát khỏi bàn tay của Thương Khanh, nhúc nhích bờ vai rồi nhìn cậu: “Cậu hỏi nhiều như vậy làm gì? Chúng ta có quan hệ gì?”

Chẳng lẽ chúng ta không phải người yêu sao?

Cậu nói ghen lại ngay cổ họng, chưa kịp thành lời đã đánh thức Thương Khanh.

Ba mươi bốn tuổi của Kỷ Bình Thường cùng ba mươi bốn tuổi của Thương Khanh là quan hệ yêu đương

Kỷ Bình Thường mười chín tuổi cùng Thương Khanh tuổi mười chín chỉ là bạn cùng phòng.

Vậy còn quan hệ giữa Kỷ Bình Thường ba mươi bốn tuổi và Thương Khanh năm mươi chín tuổi là thế nào

đây? Ngay cả bản thân Thương Khanh cũng không thấy rõ.

.

6. Chương 6

Cơm tối hôm nay tựa như nhai sáp, tuy Thương Khanh và Kỷ Bình Thường ngồi cạnh nhau nhưng Kỷ Bình Thường không hề nhìn hấn, chỉ lo cười cười nói nói với gia đình Thương Tiểu. Ngay cả đứa cháu gái của cậu cũng gọi cậu Kỷ ngọt xớt, rõ ràng rất yêu thích hấn.

Tất cả những điều này khác xa với những gì Thương Khanh từng nghĩ.

Cậu còn cho rằng bữa cơm này vốn là để thúc đẩy mối quan hệ giữa bọn họ. Lúc này nên bật những video trước đây, những tấm ảnh thân mật của hai người, kể về những khoảnh khắc y chăm sóc cậu như thế nào... Dù cậu cứ mãi quên đi ký ức của cả hai thì y vẫn không hề bỏ mặc cậu, y có thể sẽ nói về những ký ức ngọt ngào của cả hai hay những chuyện khiến cậu xấu hổ nào đó.

Nhưng tất cả đều không có.

Giống như khi trước, thật ra đây chỉ là một cuộc tụ họp vô cùng bình thường. Nói về những câu chuyện xa lạ, không hề liên quan đến cuộc sống của cậu và Kỷ Bình Thường.

Cậu mất trí nhớ mà.

Dường như trong mắt tất cả mọi người, đây là chuyện vô cùng nhỏ bé.

“Thôi, hai cậu về đây.” Kỷ Bình Thường ngồi xổm xoa đầu bé con: “Lúc nào rảnh cậu sẽ đến chơi với cháu.”

Bé con ôm tay Kỷ Bình Thường: “Muốn có quà nữa cơ!”

“Được.” Kỷ Bình Thường hất cái mũi bé một cái: “Mua kẹo cho cháu.”

“Anh cứ chiều hư nó mãi thôi.” Thương Tiểu nhẹ nhàng khẽ tay con gái nhà mình: “Kẹo cái gì mà kẹo, rằng không có mà kẹo cái gì.”

Bé con cọ cọ ngực mẹ mình, le lưỡi một cái.

“Tạm biệt cậu đi con.”

Con bé vẫy vẫy cái tay nhỏ: “Tạm biệt cậu, tạm biệt cậu Kỷ.”

“Anh hai.” Thương Tiểu nhìn Thương Khanh: “Nếu anh rảnh thì cứ đến đây chơi.”

Thương Khanh chờ đến cuối nhưng không ngờ Thương Tiểu cũng nói khách khí một câu rồi thôi.

Trên đường về, Kỷ Bình Thường lái xe. Không có những người khác, lại ở trong một không gian nhỏ hẹp, sự im lặng kéo dài khiến bầu không khí càng thêm khó thở. Phần lớn ký ức cậu mất đi chính là về Kỷ Bình Thường, còn tưởng Kỷ Bình Thường sẽ oán giận đôi ba câu, dù có một câu cũng được.

Nhưng hắn lại không nói gì, thái độ vẫn vô cùng bình thường.

“Sao vậy?” Kỷ Bình Thường nghiêng đầu, chủ động phá vỡ bầu không khí ngột ngạt: “Nhịn không nổi nữa à?”

Không phản ứng kịp, Thương Khanh nghi hoặc: “... Cái gì?”

Kỷ Bình Thường nghiêm túc giải thích: “Cậu cứ nhích lên nhích xuống làm tôi tưởng cậu muốn đi vệ sinh.”

“... Không có.” Mọi chuyện không như cậu nghĩ nên Thương Khanh cũng không còn sức để đấu võ mồm với y. Mà cậu lại không biết rốt cuộc mình đang bị gì. Chắc là bản thân cũng chẳng yêu y sâu đậm như cậu vẫn tưởng. Có lẽ vì là đồng tính luyến ái nên cậu không bài xích chẳng?

Cậu chỉ cần Kỷ Bình Thường hay là một người nào đó chủ động mở miệng để có thể khiến cậu biết thời biết thế.

Quả thật Kỷ Bình Thường có chủ động lên tiếng, nhưng hắn lại nói: “Sáng nay tôi đã dọn phòng khách rồi, lát nữa về nhà cậu ngủ phòng khách đi.”

Phản ứng không kịp khiến Thương Khanh thốt lên: “Tại sao?”

“Vì tôi ngủ trong phòng ngủ, cậu muốn ngủ chung với tôi sao?” Kỷ Bình Thường nói xong cũng không chờ Thương Khanh trả lời: “Thôi, ngủ chung tôi sợ tôi không kiềm lòng được.”

Lời muốn nói đều bị Kỷ Bình Thường trả trở lại, Thương Khanh ghen đến mức khó chịu muốn chết nhưng cũng chẳng biết nói gì hơn. Nhân sinh hôm nay quả thật muôn màu muôn vẻ, rõ ràng còn không có đủ dũng khí để bước ra nhưng vẫn nhịn không được muốn nhìn thấy thể nhân.

Rõ ràng cậu chưa từng yêu ai nhưng đột nhiên hiện giờ lại đang sống chung với một đồng tính luyện ái.

Dưới tình huống này, trong lòng cậu lại nghĩ.

May mà đó là Kỷ Bình Thường.

“Tôi biết hiện tại tôi ở trong mắt cậu tương đương với một đối tượng hẹn hò.” Kỷ Bình Thường lái xe và bãi đỗ xe dưới tầng hầm: “Cậu không hề bài xích tôi, cùng lúc cũng đang ôm tư thế hiểu kỳ cùng nỗ lực để tiếp cận tôi.”

“Nhưng rõ ràng tôi và cậu là người yêu. Tôi có thể cùng cậu một lần nữa nhận thức, một lần nữa ở chung, nhưng tôi cũng hi vọng cậu có thể hiểu một chút về tình cảm của tôi.”

Dừng xe, Kỷ Bình Thường nghiêm túc nhìn cậu.

“Tôi muốn ôm cậu, muốn hôn, muốn làm tình.” Hấn nói: “Chúng ta yêu nhau mười lăm năm, tôi lại không bị mất trí nhớ, không thể xem cậu là người xa lạ hay là bạn bè bình thường được.”

7. Chương 7

Kỷ Bình Thường dọn phòng khách rất sạch sẽ.

Drap giường cùng áo gối đều là kiểu Thương Khanh thích, mang theo hương vị nắng ấm.

Cảm giác giống như mỗi lần Kỷ Bình Thường phơi mền về, cả người đều được bao phủ bởi ánh nắng.

Sau tiếng sau khi nói lời chúc ngủ ngon với Kỷ Bình Thường, trong khoảng thời gian này cậu vẫn luôn không ngủ được, không biết tại sao mỗi khi cố gắng nhắm mắt lại thì lại luôn nghe thấy tiếng động từ một căn phòng khác vọng lại.

Tuy thực chất chả có tiếng gì, kể cả tiếng ngáy.

Chẳng qua khi ngủ thì Kỷ Bình Thường chưa bao giờ ngáy.

Trở mình, Thương Khanh lấy mền trùm nửa mặt còn nửa kia thì nhìn trần nhà trắng như tuyết, thờ dài.

Kỷ Bình Thường nói rằng sau khi cậu tốt nghiệp đại học được ba năm thì cậu vẫn không kiếm việc gì làm

cho đảng hoàng, chỉ vừa đi du lịch vừa làm một công việc bán thời gian là vẽ minh họa. Sau đó do không chịu nổi áp lực hiện thực nên mới vào một công ty điện tử, lại vì tai nạn bất ngờ nên giờ lại quay về nghề tự do.

Máy tính của cậu đang ở trên bàn phòng khách, nghe nói có mấy công việc mà cậu đã nhận trước đó.

Nếu đã ngủ không được, Thương Khanh nhồm dậy ngồi xem trình độ của mình sau mười lăm năm nó như thế nào.

Không ngờ lại phát hiện máy tính không có tắt máy, mà chỉ đang ở trạng thái chờ.

Chờ màn hình chậm rãi sáng lên — ngay trước mắt chính là một bức sắp hoàn thành. Ừ thì, một bức 18+.

Góc dưới bên phải có ký tên, là chữ ký của riêng cậu theo trường phái Trương Phi tiêu sái.

Chúc mừng người thương được 34 tuổi, moa moa~

Thành thật mà nói, dù biết bức tranh này do đích thân cậu vẽ nhưng cậu biết chắc nếu để cho ‘người thương’ nào đó nhận được phần quà sinh nhật này thì ngay lập tức sẽ xử đẹp cậu.

Chẳng qua cậu chỉ yên lặng lưu lại, mặt đỏ tới mang tai để lại bản sao.

Dù có pha khá nhiều phần khoa trương nhưng khi nhìn thấy gương mặt thuộc về Kỷ Bình Thường xuất hiện biểu tình vừa ngượng ngùng vừa giận dữ lẫn phần nộ thì tim cậu bỗng nhói một cái, không phải đau mà là ngứa ngứa.

Như là lúc này, nhớ lại bóng lưng ẩn hiện lúc sáng sớm, hơi thở cậu khẽ dồn dập.

Trong folder máy tính trừ một số bức vẽ quy củ y như nộp bài thì số còn lại cậu hận bản thân sao lại khao khát dữ vậy trời.

Những bức vẽ có Kỷ Bình Thường luôn vượt 18+.

Có bức chibi chỉ mặc sịp ăn kem, có bức thì vẽ chân dung, nhưng đa phần là những bức vẽ ăn mặc rất kỳ quái thậm chí là trần như nhộng. Loại tranh này đa số là bóng lưng hoặc là mặt nghiêng, mặt thì không rõ nhưng con trym bự tổ chẳng phía dưới thì vô cùng rõ nét.

Tuy cậu cảm thấy cơ thể y không thể nào chịu đựng được con trym to như thế xâm nhập vào bên trong, nhưng vẽ thỏa mãn kia lại vô cùng dụ hoặc lòng người.

Cũng vì thế nên cậu dám khẳng định Kỷ Bình Thường chưa từng nhìn thấy những thứ này.

Sau khi cậu mở một bức vẽ Kỷ Bình Thường đeo tai mèo thì càng thêm khẳng định suy đoán này.

Nhìn mốc thời gian, những bức vẽ chúc mừng sinh nhật này càng ngày càng lớn mật.

Xem đến bức cuối cùng — vẽ tặng lão Kỷ nhân dịp ông tròn 19, mong rằng năm nào cũng có thể tổ chức sinh nhật cùng với ông — Nhìn thời gian, cậu sững sốt một chút.

So với mấy bức trước, so về nét vẽ hay phong cách thì non nớt hơn nhiều.

Nhưng lại khiến Thương Khanh nhìn rất lâu.

Đó là cảnh cậu và Kỷ Bình Thường hôn nhau.

Bối cảnh là ký túc xá thời đại học mà cậu vô cùng quen thuộc.

Một tay Kỷ Bình Thường ôm lấy cổ cậu, tay kia thì tựa lên bàn học, cả người hơi ngửa ra sau. Còn hẳn thì vòng hai tay qua eo Kỷ Bình Thường, mơn trớn đôi môi cậu ta, nhắm hai mắt.

Trong ấn tượng của cậu, ký túc xá luôn u tối, nhưng trong bức vẽ này thì lại có ánh nắng soi vào chiếu lên gò má Kỷ Bình Thường.

Chiếu vào hàng mi dài hơi cong của y.

8. Chương 8

“Dậy chưa?”

Nghe tiếng Kỷ Bình Thường gõ cửa, Thương Khanh mới mơ mơ màng màng mở mắt ra. Máy tính trước mặt đã trở lại trạng thái chờ, mà bản thân vì nằm ngủ một cách ‘tao nhả’ trên bàn cả đêm nên giờ mới eo đau lưng nhức cổ không thẳng lên được.

Kỷ Bình Thường ngậm một miếng bánh mì bước vào, hơi sững sốt một chút, hỏi: “Ngủ bị sái cổ?”

“Ồ.” Thương Khanh hết sức hài lòng không cần phải viện lý do lý trấu. Cậu ngáp một cái chuẩn bị đi rửa mặt, thuận miệng hỏi: “Lát nữa cậu đi làm à?”

“Ừ, chìa khóa tôi để trên bàn, trưa không về. Tối nay cậu muốn ăn gì?”

Mới bước một chân vào phòng vệ sinh, Thương Khanh lùi về, trợn mắt lên nhìn hắn, kinh ngạc nói: “Cậu nấu cơm?”

Kỷ Bình Thường mỉm cười: “Tôi có thể gọi món mang tới cho cậu.”

“Ừm, vậy thì khi nào cậu tan ca thì gọi tui một tiếng, chúng ta đi mua thức ăn.” Thương Khanh bước vào phòng vệ sinh: “Tui nấu cũng...”

“Được!” Cậu còn chưa nói hết câu, Kỷ Bình Thường đã trực tiếp mở miệng báo tên món ăn: “Tôi muốn ăn sườn xào chua ngọt, khoai lang ngào đường, súp chua cay.”

Trong lúc đánh răng, Thương Khanh vẫn giơ ngón cái ra ngoài.

Khi Thương Khanh rửa mặt xong thì Kỷ Bình Thường đã đi làm, trên bàn không chỉ có một cái chìa khóa nhà có móc khóa hình chibi Kỷ Bình Thường mà còn có thẻ ngân hàng của cậu.

Xem ra bình thường là Kỷ Bình Thường giữ tiền, còn cậu thì phụ trách nấu cơm làm no dạ dày cả hai.

Sống chung với nhau làm Thương Khanh cảm thấy khá mới mẻ cùng ấm áp.

Mới qua một đêm, Thương Khanh đã quen với gương mặt đã 34 tuổi này, cũng miễn cưỡng quen với việc trong nhà có nhiều thêm một người.

Ăn xong phần bánh mì mà y đã nướng cho mình. Nói thật, nếu không thêm mật ong hay chút đường thì quả thật mùi vị không ra làm sao lại còn cứng muốn chết.

Quả nhiên không trông mong gì được y có thể vào bếp, chỉ có thể gọi thức ăn bên ngoài.

Thương Khanh bật cười, vì bản thân đã hiểu Kỷ Bình Thường thêm một ít mà có chút hưng phấn.

Ôm tâm tình hưng phấn, cậu chạy đến mở ra máy vi tính xem mấy video đã lưu trước đó.

Cậu cho rằng số video trong máy tính Thương Tiểu là tất cả nhưng so với máy tính của cậu thì không bằng một phần ba.

Các video đều được phân loại và sắp xếp dựa theo thời gian.

Folder gần đây nhất chính là vào ngày 8 tháng 6, ngày sinh nhật của Kỷ Bình Thường.

Bên trong có hai video.

Thương Khanh nhấn chuột vào, chọn cái đầu tiên.

Thọ tinh 34 tuổi làm nũng

Kỷ Bình Thường nằm trên giường, vì rèm cửa bị kéo ra nên ánh mặt trời xuyên thấu vào trong, ánh sáng chói mắt khiến y cau mày dụi mắt vào gối.

Thương Khanh nghe thấy mình khẽ cười thành tiếng.

“Đại thọ tinh, dậy ăn mì.”

Kỷ Bình Thường nhú mày, mền trùm qua đầu nên chỉ nhìn thấy mái tóc đen vô cùng mềm mại.

“Nhanh nào mì nguội bây giờ, tui còn luộc hai quả trứng hồng đào cho ông nữa đó.”

Một tay Thương Khanh cầm máy quay, tay kia kéo mền Kỷ Bình Thường nên khiến màn hình run theo.

“Trời ơi!” Bị quấy nhiễu một hồi, Kỷ Bình Thường tung mền lên, miễn cưỡng mở một con mắt: “Tôi muốn ngủ, không muốn tổ chức sinh nhật.”

“Tôi yêu ông.”

“Mới sáng sớm.” Kỷ Bình Thường bất đắc dĩ ngồi dậy, hình như là nhìn nhau với Thương Khanh một hồi, khóe miệng không thể giấu được độ cung: “Tôi cũng yêu cậu.”

Màn hình dừng lại nụ cười bất đắc dĩ của Kỷ Bình Thường, Thương Khanh ngồi nhìn trước màn hình máy tính, cảm giác như mình đang mở một hộp quà mang tên ‘Kỷ Bình Thường’. Mỗi một lần mở là một lần hưng phấn cùng kinh hỉ.

Cậu không thể chờ đợi được nữa mà mở một video khác.

Video này được đặt tên một dãy số, hình như là do chưa kịp đặt tên.

Bối cảnh chính là bài hát chúc mừng sinh nhật, Kỷ Bình Thường ngồi đối diện bánh sinh nhật, hai má ửng

hồng, không biết có phải do ánh nến chiếu vào nên mới tạo ra sắc thái đó hay không.

“Mau ước đi.”

“Mấy cái trò này chỉ có con nít mới làm thôi.” Kỷ Bình Thường tuy nói thế nhưng vẫn chấp tay cầu nguyện. Kể cả Thương Khanh ở trong đoạn video hay bên ngoài cũng chẳng biết y ước cái gì, chỉ biết gương mặt hiện lên nụ cười khiến người ta không thể dời mắt.

Khi y mở mắt ra, màn hình cũng nghiêng về phía trước, những ngọn nến bị hai người cùng thổi tắt.

Lúc này gương mặt Kỷ Bình Thường phóng đại trên màn hình. Kỷ Bình Thường năm 34 tuổi đã không còn nét trẻ trung với thời còn học đại học nữa, nét ngây ngô lảng động lại trở nên càng thêm hấp dẫn người hơn.

Đột nhiên Thương Khanh muốn hôn hắn.

9. Chương 9

Chắc là vì tối nay có bữa tiệc lớn nên Kỷ Bình Thường lợi dụng chức quyền về sớm hơn ngày thường.

Lúc sáng đã nói trước với Thương Khanh nên vừa về đến trước cửa nhà liền thấy Thương Khanh đang ngồi xỏm chờ hắn. Dù có là 34 tuổi hay vẫn là 19 tuổi, Thương Khanh vẫn hành động như con nít.

“Không lái xe à?”

Thấy hắn tới, Thương Khanh đứng lên xoay xoay lưng. Cậu mặc chiếc áo huỳnh quang màu xanh, nhìn trẻ ra đến mười tuổi.

Kỷ Bình Thường nhìn cậu, quan sát từ trên xuống dưới: “Cậu cắt tóc?”

“Ừm.” Thương Khanh xoa xoa đầu, cảm nhận một lớp tóc ngắn ngủi một tổ vẻ khoái chí: “Tôi thấy gần đây có tiệm cắt tóc... thấy sao?”

“Vương Tom hay là Lý Tony cắt?” Kỷ Bình Thường theo bản năng xoa nhẹ đầu cậu một cái: “Cũng không tệ lắm.”

Thương Khanh nhủ thầm: “Chú Dương đầu ngô cắt.”

Cậu cắt tóc là vì xem một video lúc cậu và Kỷ Bình Thường ngồi xem một bộ phim. Xem xong, Kỷ Bình Thường nói nam chính cắt tóc húi cua rất đẹp trai. Đương nhiên phần sau đó là cậu ghen tị giả vờ giả vệt chuyển đề tài khác.

Sau khi xem xong video này, Thương Khanh liền chú ý.

Chắc là vì thật sự muốn ở bên Kỷ Bình Thường nên cậu muốn cầu toàn trên mọi phương diện.

Gần chỗ Thương Khanh cắt tóc có một Walmart, vừa lúc đến giờ tan tầm cả một cửa hàng đều đầy người. Trừ những nguyên liệu trên thực đơn đã định sẵn lúc sáng, Thương Khanh còn mua thêm một túi cà chua giảm giá.

Kỷ Bình Thường nhìn động tác của cậu khẽ nhíu mày nhưng không nói gì, đến chỗ hàng đồ lạnh thì cầm hai bình sữa chua vị dâu.

Đồ thì mua xong nhưng đến chỗ thu ngân thì có cả đồng người xếp hàng chờ thanh toán.

“Không thì cậu ra ngoài trước đi.” Thương Khanh đẩy xe nhìn hai bên, đưa ra một lý do hợp lý: “Tôi hết sữa rửa mặt rồi.”

Ngó sang siêu thị đối diện có thể nhìn thấy nhân hiệu Thương Khanh quen dùng.

Kỷ Bình Thường lại không thấy có gì lạ, đưa thẻ hội viên Walmart cho cậu: “Tôi qua bên kia chờ cậu.”

Nhìn bóng lưng Kỷ Bình Thường rời đi, Thương Khanh đẩy xe đến chỗ thu ngân nhanh tay lấy một hộp ba con sâu quăng vào xe.

Chợt cậu cảm thấy hai má nóng bừng. Dù cả đêm có xem tranh 18+ nhưng hiện tại cậu vẫn chỉ là tân binh.

Lúc về, Kỷ Bình Thường nhìn cậu nói: “Cậu sao vậy? Sao đi đứng kỳ thế.”

Thương Khanh lão đảo, ôm túi đồ cười gượng: “Không... không có gì.”

“Bây giờ nhìn cậu chỗ nào giống không có gì.” Từ sau khi Thương Khanh xảy ra chuyện, Kỷ Bình Thường càng thêm quan tâm đến thân thể cậu. Quan tâm quá sẽ bị loạn nên không chú ý đến đôi tai đỏ rực của Thương Khanh: “Đưa túi đây tôi xách cho.”

“Không cần đâu.” Thương Khanh xoay người, suy nghĩ một lát mới lấy một túi cà chua bi đưa cho Kỷ Bình Thường: “Cậu cầm cái này là được rồi.”

Kỷ Bình Thường nhìn túi cà chua trong tay dở khóc dở cười nhưng vẫn nhắc nhở: “Nếu cậu thấy không khỏe chỗ nào thì phải nói cho tôi biết đấy.”

Thương Khanh gật đầu như gà con mổ thóc.

Bếp chính là nơi thuộc về Thương Khanh.

Kỷ Bình Thường xông vào giúp cậu gọt khoai lang, kết quả kỹ thuật không lọt qua cửa bị Thương Khanh đuổi cổ ra ngoài.

Kỷ Bình Thường vui vẻ vì được thanh thoi, cầm đĩa cà chua bi đã rửa sạch đứng bên ngoài nói chuyện với cậu.

“Bình thường cậu không nấu cơm ở nhà à?” Thương Khanh bỏ xương sườn vào nước nóng, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

Kỷ Bình Thường ném một trái cà chua bi vào miệng, cậu ngay không sợ chết đứng nói: “Không phải đã có cậu rồi sao?”

Thương Khanh ngậm miệng.

Không biết xấu hổ.

“Không phải, hai chúng ta ở chung với nhau lâu như vậy, cũng hơn mười năm đó, luôn là tôi nấu sao?” Không biết là giận hay đang muốn làm nũng, Thương Khanh nói: “Không ngờ cậu lại không thông cảm với tôi, nếu tôi không nấu thì chẳng phải cậu ăn gió tây bắc sao?”

Kỷ Bình Thường nghiêm túc nói: “Có một nghề được gọi là giao thức ăn đến tận nhà.”

Thương Khanh tức đến nỗi muốn ném vá cơm.

“Có lần để mừng sinh nhật cậu, tôi tự tay vào bếp.” Khi Kỷ Bình Thường đùa giỡn thì lại nói chuyện nghiêm túc, đến khi nghiêm túc lại nói kiểu bông đùa: “Cậu vô cùng vui vẻ mà ăn một miếng bự.”

Bận bịu trong bếp nhưng Thương Khanh vẫn hướng mắt ra ngoài: “Sau đó?”

Kỷ Bình Thường nhin không được cười to: “Kết quả tối hôm đó chúng ta ăn KFC.”

“Hừ.” Thương Khanh cười lắc đầu: “Từ ngày đó khẳng định tôi không cho cậu vào bếp nữa.”

Kỷ Bình Thường vui vẻ vỗ tay.

10. Chương 10

Kỷ Bình Thường giúp bung món ăn lên bàn, sau đó nhờ Thương Khanh lấy hai chai sữa chua đã để sẵn từ trong tủ lạnh ra.

“Uống sữa chua hả?” Thương Khanh bĩu môi: “Lúc này phải nên lấy ly uống rượu vang hay hai ly bia chứ... Oh my chúa, cậu có thể cho tôi biết cái chai rượu nhưng hươu này là thế nào đây hả?”

“Rượu là của đồng sự tặng, ở đó là do cậu cắt.” Kỷ Bình Thường đi đến sau lưng hắn cầm chai rượu nhét trở vào: “Lúc tôi mới đem về cậu liền uống một ly... Dù chỉ có nhấp môi nhưng đêm hôm đó cậu đã bay lên trời cao.”

Tại Thương Khanh đồ ửng, thật cẩn thận tránh Kỷ Bình Thường lui ra ngoài.

Dù cậu hay nói thích uống rượu nhưng trên thực tế tửu lượng của cậu chẳng được bao nhiêu, chỉ cần một ly là say quắc cần câu, còn bia thì một chai đã không thấy trời trăng rồi.

Cậu còn nhớ cái hồi đại học năm nhất, cả ký túc xá chỉ còn hai tên FA là cậu và Kỷ Bình Thường đi ra ngoài chơi lễ thất tịch, ăn cửa hàng lớn uống bia hơi. Đó là lần đầu tiên cậu và Kỷ Bình Thường đi ăn cơm ở ngoài, ôm tâm tình hào sảng như các ông anh Đồng Bắc, không thềm hồi ý kiến Kỷ Bình Thường mà gọi luôn sáu chai bia.

Đương nhiên kết quả chính là vô cùng mất mặt bị Kỷ Bình Thường công về.

Dường như là bắt đầu vào lúc ấy, giữa cậu và Kỷ Bình Thường phảng phất hình thành nên một cây cầu cách mạng hữu nghị. Đến năm hai, sau khi hai vị bạn học cùng phòng khác đi theo tiếng gọi của tình yêu dọn ra ngoài ở, chỉ còn mỗi cậu và Kỷ Bình Thường ấy thế mà cậu còn cảm thấy vô cùng thoải mái và thích ý.

“Nghĩ gì thế?” Kỷ Bình Thường đưa tay quơ quơ trước mặt cậu: “Đũa sắp bị cậu cắn đứt rồi kìa.”

Thương Khanh thả đũa xuống, hỏi Kỷ Bình Thường: “Thế nào?”

“Mùi vị mười năm như một.” Kỷ Bình Thường gấp một miếng sườn, nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Thương Khanh liền buồn cười nói: “Ăn mười mấy năm cũng không ngán, hài lòng chưa?”

Cho dù chỉ là lời qua loa nhưng Thương Khanh vẫn cảm thấy rất thỏa mãn.

Kỷ Bình Thường không nói gì nữa, chỉ dùng hành động ăn đến tận ba bát cơm để chứng tỏ.

Đến lúc đi rửa chén, cái lưng cũng thẳng không nổi.

Thương Khanh cẩn thận đi theo sau: “Cậu được không đó?”

Kỷ Bình Thường lườm cậu một cái: “Không biết nấu cơm cũng không có nghĩa tôi không có não. Với lại cậu phải biết, tuy cậu biết nấu cơm nhưng cậu điển hình là loại người không thể gánh vác được sinh hoạt của mình.”

Thương Khanh cười híp cả mắt.

Ăn cơm xong, cách thời gian đi ngủ còn rất lâu.

Thương Khanh ngồi trên ghế sofa, nhân lúc Kỷ Bình Thường đi rửa trái cây liền sờ sờ cái hộp nhỏ trong kệ sofa.

Hít sâu.

Không sao cả, lần đầu tiên luôn lo lắng như thế, ba mươi tư tuổi đầu – Thương Khanh chẳng biết xấu hổ gì.

Kỷ Bình Thường bưng đĩa trái cây đi ra thì thấy Thương Khanh đỏ mặt, hỏi: “Nóng?”

“Hơi hơi.” Thương Khanh bận bịu giơ tay quạt quạt: “Chúng ta nói chuyện chứ?”

Kỷ Bình Thường nhú mày: “Ừ.”

Đề tài mở đầu rất dễ tìm, Thương Khanh nói thẳng: “Cậu còn nhớ hồi đại học năm nhất, cái lần mà chúng ta đi ra ngoài ăn...”

“Ăn tương khắc sâu.” Kỷ Bình Thường thâm sâu gật đầu: “Chỉ một chai bia thôi mà cậu đã say không biết lối về. Nếu có bị người bắt cóc thì cũng không biết quá.”

“Có bị bắt thì cũng là cậu bắt.” Thương Khanh tràn đầy vô tình nói.

“Đúng thế, khi đến lâu ba, vì quá nặng nên muốn trả hàng về nơi sản xuất.”

Thương Khanh bật cười. Cậu phát hiện đề tài này giúp cậu có thời gian để chuẩn bị tâm lý, cũng khiến cậu phát hiện cậu thật sự còn có rất nhiều chuyện muốn biết.

“Đúng rồi, sao chúng ta lại ở chung với nhau?”

Kỷ Bình Thường nhìn mắt Thương Khanh ánh lên tia hiếu kỳ, không biết đã là lần thứ mấy lặp lại câu này: “Tôi come out, cậu tỏ tình.”

“Làm sao có thể?” Thương Khanh nhích đến gần Kỷ Bình Thường: “Tôi tỏ tình trước?”

“Đúng thế, cậu còn khóc nữa.” Kỷ Bình Thường nhếch miệng lên: “Cậu khóc lóc thảm thiết rồi come out luôn nên tôi đồng ý.”

“Tôi?” Thương Khanh luôn cảm thấy Kỷ Bình Thường đang nhân cơ hội vặn vẹo sự thật: “Làm sao tôi có thể tỏ tình với cậu... Không, tôi không hề có ý định muốn công khai xu hướng tình dục của mình. Cứ cho là mọi chuyện y như lời cậu nói, tôi không thể cứ tự nhiên nói ‘Thật trùng hợp, tôi cũng thế’...”

“Tôi biết.” Kỷ Bình Thường sẵn sàng nói: “Thế nhưng tình cảm lại không giống như xu hướng tình dục. Cậu không thể nói muốn dừng là có thể dừng ngay lập tức, luôn có lúc nó không thể khống chế được.”

“Một ngày nào đó đột nhiên khi cậu mở mắt ra liền nhìn thấy giường tôi phía đối diện, sau đó liền không dừng lại được.”

“Cậu đừng nên hoài nghi tình yêu của cậu dành cho tôi.” Kỷ Bình Thường nhìn đồng hồ, đứng lên: “Tôi đi tắm, ngủ ngon.”

“Muộn... Không đúng!” Thương Khanh nhìn cánh cửa phòng ngủ, Kỷ Bình Thường nghi hoặc quay đầu lại. Cậu cứ muốn nói hết tất cả nhưng lời đến cổ họng lại mơ hồ không rõ.

“Đêm nay chúng ta... ngủ chung nhé?”

11. Chương 11

Luồng nước nóng từ vòi hoa sen tưới xuống, Kỷ Bình Thường nhắm mắt lại. Nước nóng cọ rửa đầu óc y, giống như muốn mang y quay lại ký ức xá tối tắm ả ướt nằm xưa. Dừng đôi mắt của Kỷ Bình Thường năm mười chín tuổi để nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Thương Khanh năm mười chín tuổi.

“Tôi thích nam nhân.” Kỷ Bình Thường mười chín tuổi bình tĩnh nói, hai tay dưới sau lưng chậm rãi nắm chặt thành quyền: “Tôi là đồng tính luyến ái.”

Trong cuộc đời của Kỷ Bình Thường, hắn chưa bao giờ nói chuyện này với người khác.

Hắn cũng sợ như Thương Khanh, sợ ánh mắt khác thường của người đời, sợ ánh mắt thất vọng của người nhà, thậm chí còn sợ cả bản thân.

Nó giống như một căn bệnh nan y, nếu nó chỉ đơn giản như uống thuốc liền vĩnh viễn không phát bệnh vậy thì ai cũng sẽ không đi trên con đường không có điểm dừng này.

Nhưng, người nghe y nói lại là Thương Khanh.

Là cậu trai sau khi say rượu, nằm trên lưng hắn khóc lóc cả một đường.

Người con trai này nức nở nói: “Tui cũng đâu có muốn như vậy, tui cũng muốn nắm tay người yêu trải qua đêm thất tịch mà không phải là tên thằng nam như ông để uống rượu giải sầu!”

“Thích đàn ông thì sao, tui cũng còn cách nào đâu, tui cũng rất tuyệt vọng mà!”

Người này cũng giống như hắn, cũng là người đã từng cảm nhận được tuyệt vọng.

Đúng là hiếm hoi, lúc đó Kỷ Bình Thường âm thầm nghĩ. Đây giống như là trời cao tặng cho hắn một món quà vậy.

Bọn họ nhất định phải cùng nhau, chữa trị lẫn nhau, chung vai với nhau.

Tạo một gia đình nhỏ, trở thành người một nhà.

Đóng vò hoa sen, Kỷ Bình Thường lấy khăn tắm phủ lên người hài lòng nghĩ. Món quà nhỏ của hắn hiện tại đã tự mình đóng gói rồi đợi hắn từ từ mở dần từng lớp gói ra.

Quả nhiên Thương Khanh đang ngồi trên giường ở phòng ngủ, chắc là cũng đã tắm qua, tóc còn ướt đầm, cúi chơi điện thoại di động. Dù nghe thấy tiếng mở cửa cũng không để ý tới, chỉ lộ ra một mảng gáy trắng nõn cùng đôi tai ửng hồng.

Cậu ta còn mang theo gối, giờ đang đặt song song với cái gối của Kỷ Bình Thường, giống như là nó đã trở về vị trí nó vốn thuộc về.

... Mà, đây cũng chính là sự thật.

Kỷ Bình Thường không đi hỏi cậu ta tại sao lại vào đây, vừa lau tóc vừa tự nhiên tới gần: “Nhìn gì vậy?”

Mùi sữa tắm thơm phức.

Thương Khanh hít một hơi, đặt điện thoại xuống giường, giả vờ trấn định nói: “Không có gì.”

Mùi sữa tắm dần rời xa, Kỷ Bình Thường cũng không tìm hiểu cận kề. So với Thương Khanh đang cố gắng trấn định thì hẳn tự nhiên hơn nhiều.

Thậm chí mãi đến khi hắn tắt đèn, lên giường thì cũng không có ý kiến gì đối với sự có mặt của Thương Khanh.

Trong bóng tối, Thương Khanh nhìn Kỷ Bình Thường không biết nên nói cái gì cho phải.

“Chưa ngủ à?” Kỷ Bình Thường ngáp một cái: “Ngủ sớm đi.”

Thương Khanh nhìn hắn chăm chăm, trừng mắt nhìn cho đến khi hắn nhắm mắt lại như là đang ngủ thật mới tức giận xốc mền lủi vào.

Tay giờ cao, do dự một chút vẫn tàn bạo vòng qua eo Kỷ Bình Thường.

Đầu tựa lên vai hắn, cách một lớp mền cắn một cái.

“Lần đầu tiên sau khi chúng ta làm xong, cậu cũng cắn tôi y như vậy.” Kỷ Bình Thường nhắm mắt, cả người Thương Khanh đều dán lên người hắn nên đương nhiên có thể cảm nhận được lồng ngực hắn rung động khi nói chuyện, điều này khiến cậu cảm thấy an toàn vô cùng.

“Lần đầu tiên của chúng ta...” Cảm tạ bóng đêm nên không nhìn thấy cậu đỏ mặt: “Là ai?”

“Cậu đã sớm thua cuộc khi giành uống ly rượu bỏ thận kia.” Kỷ Bình Thường cười nói: “Thật ra tôi cũng không có ý giành với cậu, chớ nói chi đến việc cậu đã chuẩn bị đầy đủ, điều tra rõ ràng.”

Thương Khanh nghĩ đến việc trước đó cậu tra cứu trên mạng liền ôm chặt Kỷ Bình Thường, an phận cảm miệng.

“Khi cậu tỉnh lại luôn cắn tôi một cái, nói tôi nhân cơ hội cậu gặp nạn.” Kỷ Bình Thường nắm tay cậu, trở mình đối mặt với cậu, hai mắt sáng ngời như ánh sao: “Rất sáng khoái, muốn thử không?”

Kỷ Bình Thường cách cậu quá gần, Thương Khanh bị mùi sữa tắm bao quanh nhện không được thở chậm lại.

“Cái gì?”

Thương Khanh nghe thấy mình đang giả ngu.

“Mùi dâu tây, tôi thấy cậu cầm.” Kỷ Bình Thường nắm lấy eo cậu, xoa nhẹ một cái: “Cậu luôn thích cái này.”

Vì dục vọng trời dậy nên giọng Kỷ Bình Thường khàn lại.

Thân thể sẽ không mất trí nhớ, trong nháy mắt Thương Khanh liền có cảm giác.

Hơi nghiêng về phía trước, môi không tự chủ được đón lấy.

Năm ba mươi tư tuổi, Kỷ Bình Thường có thủ đoạn quá cao siêu thì sao tên gà mờ Thương Khanh phải nhờ đến sự trợ giúp của internet có thể địch lại.

Lúc bị đè lên lưng, Thương Khanh luôn có cảm giác mình bị thiệt vì mất trí nhớ.

Nhưng mà khi nghiêng đầu môi chạm môi với Kỷ Bình Thường thì cậu liền quên hết tất cả.

12. Chương 12

Sau khi được hầu hạ tắm rửa sạch sẽ, Thương Khanh làm ỏ ở trên giường hưởng thụ người nào đó xoa bóp.

Ngoài miệng thì lại bất mãn: “Có phải mỗi lần tui mất trí mất thì đều chủ động nhảy vô thuyền giặc của ông, đúng không?”

“Cái lần cậu mới xảy ra chuyện thì không.” Kỷ Bình Thường nhẹ nhàng massage cho cậu: “Lần đó là tôi theo đuổi cậu, lúc đó tôi còn cho rằng do tôi nợ cậu nên thiên đạo luân hồi. Tôi theo đuổi cậu hơn một tháng mới được nắm tay cậu.”

Thương Khanh tò mò xoay người, thuận thế nắm chặt lấy tay Kỷ Bình Thường: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó liền thuận thế phát triển, chậm rãi xác định quan hệ ở chung.” Nói đến đây Kỷ Bình Thường nở nụ cười: “Lúc đó tôi còn nghĩ rằng mọi chuyện đã trở về quỹ đạo nhưng rồi có một ngày cậu tỉnh lại, nhìn thấy tôi ôm cậu liền sợ đến mức từ trên giường ngã lăn xuống sàn.”

“Từ trước đến giờ tôi chưa từng thấy người nào vừa rút trym ra liền trở mặt vô tình xem như người dưng như cậu.” Nhớ lại tâm tình lúc đó, Kỷ Bình Thường quả thật muốn dè Thương Khanh xuống lần lộn thêm 180 độ nữa: “Sau đó liền thêm một lần thiên đạo luân hồi.”

Có lẽ là vì biểu tình Thương Khanh quá phức tạp nên Kỷ Bình Thường cười cười xoa đầu cậu, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Sau đó Thương Tiểu nghĩ đến chuyện quay video, tận dụng mọi thứ để làm nhật ký. Tiếp đó thì số lần cậu nhảy lên thuyền tôi cũng dần dần nhiều hơn.”

“Trước đó cậu đã nói với tôi mấy lần rồi.” Thương Khanh cảm thấy cổ họng hơi khô khốc: “Làm sao chúng ta ở bên nhau?”

“Lần nào cũng thế.” Biết Thương Khanh muốn hỏi cái gì, Kỷ Bình Thường cắt lời: “Cậu vẫn luôn là chính cậu, cho nên mỗi lần cậu mất trí nhớ thì đương nhiên luôn làm chuyện y như trước. Thực ra như thế cũng tốt, trước đây tôi phải mất hơn một tháng mới hết được cậu, giờ thì chỉ cần một ngày.”

“Càng ngày chúng ta càng thích hợp, cậu sẽ càng yêu tôi hơn. Sẽ có một ngày khi cậu mất đi trí nhớ nhưng vừa nhìn thấy tôi thì sẽ yêu tôi điên cuồng.” Ngược lại Kỷ Bình Thường an ủi cậu: “Cậu nghĩ đi, tình yêu còn có cột mốc bảy năm, mà chúng ta dù có qua lắm năm nhưng vẫn có thể trước sau như một.”

Tuy nói thế nhưng Thương Khanh biết, vì chứng mất trí nhớ của cậu nên giữa bọn họ không hề có cột mốc bảy năm chân chính.

Nhưng cậu sẽ không nói.

So với việc oán giận những chuyện đã không thể thay đổi, chi bằng cậu cần phải nghiêm túc nghênh đón những ngày tháng bên nhau.

Cậu phải hưởng thụ mỗi một phút mỗi một giây ở bên Kỷ Bình Thường chứ không phải là khó chịu.

Thời gian sau đó, cuối cùng Thương Khanh cũng có cơ hội thực hiện món quà sinh nhật mà cậu không tặng được ở trong máy tính. Sau khi nhìn thấy, ngay cả sức giơ ngón giữa Kỷ Bình Thường cũng không có, chớ nói chi đến việc cắn cậu.

Thương Khanh thấy thế, chủ động lấy lòng: “Tui sai rồi, lần sau dù ông làm gì tui, tui cũng không phản kháng, có được không?”

Uể oải đến độ không mở mắt ra nổi, Kỷ Bình Thường chỉ có thể giật giật khóe miệng đáp lại.

Lại bị Thương Khanh hôn một cái tan đi nóng giận.

Có thể là vì uể oải cùng không khỏe chỗ nhảy cảm nên đêm đó Kỷ Bình Thường ngủ không được yên giấc.

Cứ mơ mơ màng màng mấy lần rồi bình tỉnh, lần nào cũng thấy Thương Khanh nhìn mình không nháy mắt.

“... Sao thế?” Kỷ Bình Thường híp mắt vỗ vỗ lưng cậu, lơ mơ nói: “Ngủ đi.”

“Tui ngủ không được.” Thương Khanh vừa nhắm mắt liền thấy hoảng hốt, dường như chỉ có nhìn thấy Kỷ Bình Thường thì mới an ổn trong lòng: “Tui sợ nếu sau khi tui mở mắt ra liền quên hết mọi thứ thì làm sao bây giờ?”

Nhưng Kỷ Bình Thường đã ngủ nên đương nhiên không nghe thấy hấn lẩm bẩm cái gì.

Kỷ Bình Thường rất ít khi đụng đến đồ dùng của Thương Khanh, đương nhiên cũng không biết Thương Khanh đổi hình nền máy tính.

Đó là bức chân dung thuộc về Kỷ Bình Thường tuổi ba mươi tư. Trên trán người trong tranh có một sợi tóc bạc, cũng có thể nhìn thấy những nếp nhăn do thời gian lưu lại.

Mà dưới góc phải của bức tranh có một dòng chữ do Thương Khanh tự tay ghi.

— (Hãy nhớ, đây là người mà mày yêu nhất)

...

Ngày 7 tháng 10 năm 2030.

“... A da!”

Lại tới nữa rồi.

Bị đánh thức, Kỷ Bình Thường vô cùng trấn định nằm trên giường nhìn Thương Khanh tay chân luống cuống xuống giường.

“Cậu mặc quần áo ngược kìa.”

“Đó là quần của tôi.”

“Chứng minh thư cùng ví ở trên bàn.”

“Đi nhớ đóng cửa.”

“Tối qua bị cậu đè nên không tiến.”

Người nào đó đến trước cửa rồi lảo đảo một cái xém chút nữa là trao nộ hôn với ông địa.

“Râm!”

Cửa phòng bị người nào đó thất kinh đập mạnh.

Kỷ Bình Thường xoay xoay thất lưng, thấy nhức eo nhúu nhúu mảy. Một phút sau mới lấy điện thoại gọi cho Thương Tiểu.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-trai-tinh-lai-lien-quen-mat-toi>